

<p>Neděle 24. března 3. neděle postní</p>	<p>7.30 mše sv. v Borohrádku – následuje Křížová cesta 8.45 mše sv. v Horním Jelení za Rudolfa Filipa, rodiče a bratra, rodinu Němečkovu a Karla Poláčka 9.40 modlitba Křížové cesty v Radhošti 10.00 mše sv. v Radhošti 18.00 modlitba Křížové cesty v Horním Jelení - mládež</p>
<p>Pondělí 25. března Slavnost Zvěstování Páně</p>	<p>14.00 mše sv. v Simeonu</p>
<p>Úterý 26. března</p>	
<p>Středa 27. března</p>	
<p>Čtvrtek 28. března</p>	<p>18.00 mše sv. v Horním Jelení za zemřelé příbuzné</p>
<p>Pátek 29. března</p>	<p>17.35 modlitba Křížové cesty 18.00 mše sv. v Horním Jelení za dušičky v očištění, na které nikdo nepamatuje</p>
<p>Sobota 30. března Duchovní obnova farností</p>	<p>11.00 mše sv. v Horním Jelení 16.00 mše sv. v Zámrsku s nedělní platností</p>
<p>Neděle 31. března 4. neděle postní - Laetare</p>	<p>7.30 mše sv. v Borohrádku – následuje Křížová cesta 8.45 mše sv. v Horním Jelení 9.40 modlitba Křížové cesty v Radhošti 10.00 mše sv. v Radhošti 18.00 modlitba Křížové cesty v Horním Jelení - muži</p>

! 20 minut před každou mší sv. – příležitost ke svátosti smíření !

„Bůh nepřikazuje nemožné věci. Když však dává přikázání, připomíná, abys dělal, co můžeš, a prosil o to, co nemůžeš. A pak ti pomůže, abys mohl.“

(Aurelius Augustinus)

Sbírka v kostele 17. 3. 2019:

Horní Jelení 995,- Kč
Radhošť 1 210,-Kč
Borohrádek 1 170,- Kč
Šachov 220,-Kč

POSTNÍ DOBA Z JINÉHO ÚHLU

Je důležité, aby se křesťan v postní době zabýval především Bohem samotným...

Hřích a půst

Půst může být projevem pýchy člověka.

Půst nemusí být jen ryzím činem zbožnosti. Může být projevem pýchy člověka: "Podívejte se, co dokážu!" Může být také projevem mylné snahy vyvážit vlastní hříchy kajícími skutky, zcela a beze zbytku, tedy pokoušet se o jakési „sebevypouštění“ (mé postní činy vyváží mé hříchy a Pán Bůh už nemusí nic dělat!).

Půst ale může být:

- projevem naší lásky k bližním, když se dělím o to, čeho se vzdávám nebo co si odepřu;
- cvičením odříkání, které nevede k sebeobdivu, ale umožní nám dělat skutky lásky v budoucnosti;
- může být odříkáním toho, co je zbytečné a nepotřebné, totiž hříchu.

Mnozí z nás mají zafixován půst především jako půst od masa (ač v mnoha křesťanských stravovacích zařízeních je v bezmasý mnohdy nejchutnější oběd a moučník k tomu), případně půst újmy v jídle. Má to své dobré důvody, pokud to nejsou důvody pouze dietní. Člověk prostě nemusí mít každý den to, co má běžně k dispozici či nač je zvyklý. Otázkou ale je, jestli například klasický páteční půst je pro katolíka pouze povinným cvičením (které někdo bere velmi vážně jiný vůbec ne), anebo zda skutečně plní svou původní funkci, totiž je-li připomínkou Ježíšovy výkupné oběti (Ježíš dal vše, svou pověst, svůj život - já „dávám“ aspoň tu malou věc, kterou si odřeknu). Bez tohoto chápání je páteční půst skutečně podivným samoučelným podnikáním. A o postu na Velký pátek to platí stejně.

Ovšem jádrem jakéhokoli odříkání, ke kterému se mnozí v postní době chystají, by měl být „půst od sebe sama“, totiž od prosazování vlastních nároků, vzdáváním se toho co „musím mít“, co „musí být“, na čem trvám, ač objektivní důvody zde nejsou. Příklad čilé malé cvičení pro rodiny: Zkuste jako postní cvičení nechat jednou zorganizovat průběh rodinného večera, víkendu nebo jiného dne některého člena rodiny, který by chtěl něco jiného než ten, kdo ho běžně určuje, a podříďte se (otče, matko, manžel, manželko...) bez řečí a nevole jinému programu, než je váš vlastní.

Hřích – křest – smíření

Je důležité, aby se křesťan v postní době zabýval především Bohem samotným

Člověk je stvořen k obrazu Božímu a křtem je vpojen do Kristova tajemného těla, a do církve. Je tak pojat do skvělého plánu: být údem Kristova těla – církve, tedy stát se kamenem ve stavbě, která je „sestavena“ z křesťanů a ožívána Duchem Božím. V tomto světě, kde se stále mísí dobré a zlé, v naší třeba nejobyčejnější a nejbezděšnější životní úloze je křesťan tím, kdo má reálnou šanci žít z Ducha Božího. Jinak řečeno: křtem začalo v jeho životě uskutečňování skvělého plánu, za nímž stojí Bůh, který ovšem může člověk svou svobodou kazit, popírat a ničit.

Pokud chce být člověk jen svůj, jednat podle svých představ a Boží představy ho nezajímají, pokud se nechá vést jinými „duchy“ (pýcha, zlost, touha po pozemské slávě, ...), než je Duch Boží, kazí Boží dílo. Odklání se od cesty, která křtem dobře začala. Více či méně se odcizuje Bohu. Pokání potom znamená návrat. Není to návrat ke „starým zlatým časům“ mládí, dětství, nebo nadšeného stavu po obrácení v dospělosti. Je to návrat k tomu nejlepšímu, co bylo křesťanovi Bohem nabídnuto a darováno: k životu v Těle Kristově – v církvi a to z jeho Ducha. Je to návrat na cestu zpodobňování člověka s Kristem.

Aby byl člověk skutečně schopen pokání, tedy uznání svých vin a současně uznání moci a síly odpouštějícího Boha, touhy po životě z Ducha, aby mohl uskutečnit své obrácení, potřebuje vidět velké věci Boží. Znovu vidět, kým ho Bůh učinil a k čemu ho pozval. Teprve na tomto pozadí lze poznat hříchy.

Proto je tak důležité, aby se křesťan v postní době zabýval především Bohem samotným, dále tím, co mu bylo od Boha křtem darováno, a teprve potom svým postním snažením. Toto snažení by nemělo stát především na nějakých zvláštních kouscích sebezáporu (který je nutný!) ani na množství skutků zbožnosti (které jsou samy o sobě užitečné!) které by křesťan vykonal jaksi navíc. Tak, jak se katechumen v postní době přibližuje ke svému vytouženému křtu, měl by si křesťan, dávno už pokřtěný, nějakým způsobem „přiblížit“ svůj křest. Ne jako vzpomínku na dětství či mládí, ale jako faktickou událost, která postavila jeho život na úplně novou kolej bezprostředního náležení Bohu. Postní snažení je potom k tomu, aby člověka vrátilo na tuto „kolej“ a aby smířením s Bohem ve svátosti pokání v něm obnovilo ten bezprostřední vztah mezi ním a Bohem, který nastal na křtu. Tento stav je totiž naší počáteční účastí na vzkříšení. Nic, ani smrt, nás v tu chvíli nemůže odloučit od Boha – jen naše svobodné vzdálení se, tedy svévole, hřích. Právě ten má být překonán obrácením, smířením a odpuštěním, aby účast člověka na vzkříšení byla opět zcela obnovena. Teprve je možné Ježíšovo vzkříšení slavit plně, totiž ve spojení s naším vzkříšením. Jinak by to bylo jen divné oslavování něčeho. Co je sice pěkné, ale co se křesťana vlastně netýká.

Postní doba – cesta k životu ze vzkříšení

Tedy ke křtu, k obnově křtu. K životu z Krista. Proto je třeba si uvědomit, co zdrojem plného života není a je třeba to dát stranou, vzdát se toho.

Mons. Aleš Opatrný